

Arrest

nr. 74 108 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 27 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 28 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u op 18 april 1981 geboren in Maracay, staat Aragua. Sinds 2006 baatte u samen met uw echtgenoot F. C. (O.V. 5.034.637) een charcuteriezaak uit in Maracay. In 2007 werd de winkel leeggeroofd. U diende klacht in bij de politie en lichtte uw verzekeringsmaatschappij in. De klacht bij de politie kreeg echter geen gevolg en de expert van de verzekeringsmaatschappij oordeelde dat jullie de diefstal zelf gepleegd zouden hebben en weigerde u een schadevergoeding uit te keren. In 2008 werd u thuis overvallen door twee gewapende onbekenden. In 2009 werd uw echtgenoot in een bank bestolen. Opnieuw diende u klacht in bij de politie. Zij onderzochten de zaak maar vonden geen bewijzen. In 2010 werd u thuis opnieuw overvallen door drie gewapende onbekenden terwijl uw echtgenoot naar de bakker was. Jullie psycholoog raadde jullie aan om Venezuela te verlaten, anders zouden jullie sterven door de stress of de onveiligheid. Op 2 maart 2011 verliet uw echtgenoot Venezuela. Per vliegtuig reisde hij naar België waar hij op 4 mei 2011 een tweede maal asiel aanvraagde. Zelf vertrok u pas op 22 juni 2011 met het vliegtuig naar België waar u op 27 juni 2011 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs, de eigendomsakte van uw huis en winkel, de paspoorten van uw zonen David Jose en Christian Andres en een klacht bij de politie. Tevens legt u kopies voor van uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen David Jose en Christian Andres, een klacht bij de politie en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Venezuela vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. De door u ingeroepen vluchtmotieven betreffen immers gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. Zoals u zelf verklaart was de enige reden waarom jullie herhaaldelijk het slachtoffer zouden geweest zijn van overvallen het gevolg van jullie, vermeende, financiële welstand (CGVS, p. 6, 9, 16, 17). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Het blijkt immers dat jullie tot tweemaal toe zonder enige problemen klacht konden gaan indienen bij de Venezolaanse politie. Dat deze klachten geen gevolg kregen, wijt u zelf aan de algemene corruptie die zou heersen binnen de Venezolaanse politiediensten (CGVS, p.6, 11, 13, 14, 15, 20). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat 1 de door u ingeroepen asielmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Er dient eveneens worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals eerder gesteld diende u immers tot tweemaal toe probleemloos klacht in bij de politie. De politie zou een onderzoek hebben ingesteld maar door gebrek aan bewijzen zou de klacht geen gevolg hebben gekregen (CGVS, p. 13, 14). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Uw bewering dat de politie omkoopbaar en corrupt is, is blijkbaar enkel gestoeld op algemene vermoedens. Uw echtgenoot verklaart bovendien dat hij geen idee heeft waarom de klachten geen gevolg zouden hebben gekregen (CGVS C., p. 9). Verder kunnen de elementen die u aanhaalt waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, de algemene onveiligheid als gevolg van de criminaliteit in Venezuela en de stress die u hierdoor zou ondervinden, niet beschouwd worden als een voldoende aanwijzing van een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde (CGVS, p. 6, 9, 16, 17). Bovendien moet er worden opgemerkt dat uw verklaringen onsamenhangend zijn en niet overeenstemmen met de verklaringen van uw echtgenoot, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd wordt. Zo verklaart u aanvankelijk dat in 2007 uw zaak werd leeggeroofd, dat u in 2008 thuis zou zijn overvallen, dat uw echtgenoot in 2009 in de bank werd beroofd en dat u in 2010 en 2011 opnieuw thuis zou zijn overvallen (CGVS, p. 10). Gevraagd naar wat er in 2011 dan wel precies gebeurd zou zijn, kunt u geen duidelijk antwoord geven. Uiteindelijk geeft u dan ook toe dat ze in 2011 niet naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS, p. 15, 16). Het is echt nog meer bevreemdend dat de chronologie van de feiten die uw echtgenoot weergeeft, afwijkt van uw verklaringen. Zo verklaart hij dat jullie reeds in 2007 thuis zouden zijn overvallen, dat pas in 2008 de winkel werd leeggeroofd, dat er in 2008 een mislukte overval op jullie huis zich zou hebben voorgedaan, dat hij in 2009 in de bank werd beroofd en dat hij in datzelfde jaar werd overvallen in de auto. Daarna zou men nog eenmaal hebben ingebroken in jullie huis waarbij niets gevonden werd (CGVS C., p.6, 7). U geeft dus niet alleen een andere chronologie van de feiten maar maakt ook helemaal geen melding van het feit dat uw echtgenoot in zijn auto overvallen zou zijn of dat er enkele overvallen mislukt zouden zijn. Bovendien geeft u tijdens het gehoor een beschrijving van een inval die in 2010 zou hebben

plaatsgevonden waarbij drie overvallers geld en gsm's zouden hebben gestolen toen uw echtgenoot naar de bakker was (CGVS, p. 14). Volgens uw echtgenoot vond deze overval echter plaats in 2008. Deze overval zou bovendien mislukt zijn aangezien de overvallers de vlucht namen toen uw burens reageerden op het geschreeuw van uw dienstmeiden en uzelf (CGVS C., p. 7). Voorts verklaart u nog dat de originele klacht die u voorlegt betrekking heeft op de inbraak in uw winkel in 2007 (CGVS, p. 10). Het blijkt echter dat deze klacht betrekking heeft op de beroving van uw echtgenoot in de bank en gedateerd is op 17 augustus 2009. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren. U komt evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet weigeren. De klachten bij de politie tonen immers aan dat u weldegelijk beroep kon doen op de bescherming van de lokale autoriteiten. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling. Dient nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenoot FARAJ C. (O.V. 5.034.637) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als eerste middel “de schending van de motiveringsplicht van een administratieve beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991 (hierna de Wet van 1991 — BS 12 sept 1991) betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen, meer in het bijzonder de artikelen 2 & 3 ; van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15.12.1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Wet van 1980); schending van het Verdrag van Wenen [lees: Genève] van 28.07.1951 (hierna het Verdrag) en schending van de algemene beginselen van administratief recht van verdediging en loyauteit en het principe audi alteram partem; tesamen of afzonderlijk genomen” in. In het tweede middel herneemt verzoekster in hoofdzaak dezelfde schendingen zoals aangevoerd in het eerste middel en wijst bijkomend op de artikelen 48/4 en 39/76 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Het algemeen rechtsbeginsel "audi alteram partem" impliceert dat hij tegen wie een maatregel wordt overwogen, punt voor punt kan reageren op de gemaakte verwijten en er hem/haar moet kennis worden gegeven van de juiste inhoud van de tekortkomingen (RvS 26 oktober 2009, nr. 197.329). Verzoekster toont geenszins aan dat dit beginsel *in casu* geschonden werd. Waar verzoekster tenslotte wijst op het “algemene beginsel van administratief recht” van “loyauteit” kan de Raad slechts vaststellen dat dit beginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hem niet bekend is.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoekster verklaart Venezuela te zijn ontvlucht omdat zij en haar man er meermaals het slachtoffer werden van diefstallen en de klachten die zij neerlegden bij de politie geen resultaat opleverden.

3.3. Verzoekster legt haar identiteitskaart, paspoort en rijbewijs neer alsook de paspoorten van haar zonen, kopieën van haar huwelijksakte en van de geboorteakten van haar zonen. Verzoekster legt ook talrijke documenten neer inzake haar domicilie en haar winkel. Ten slotte legt verzoekster twee documenten neer die werden opgemaakt door de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van een diefstal in hun winkel en een diefstal in een bank waartegen haar echtgenoot klacht neerlegde.

3.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Voormelde documenten en verzoeksters verklaringen staven haar identiteit en de identiteit van haar gezinsleden, haar woonst en haar professionele activiteiten. Verder kan hieruit blijken dat verzoekster en haar echtgenoot indien ze het slachtoffer werden van delicten, hiertegen klacht konden neerleggen bij de autoriteiten en deze geregistreerd werd.

3.5. De commissaris-generaal wijst echter terecht op talrijke, flagrante incoherenties tussen de verklaringen van verzoekster en haar man inzake de delicten waarvan ze het slachtoffer werden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot strijdig waren zowel over de aard en de frequentie van de delicten als over hun bekendheid met de criminelen en de chronologie van de feiten. Het verzoekschrift beperkt zich tot het louter herhalen en bevestigen van het voorgehouden asielaas maar onderneemt niet de minste poging om de vastgestelde incoherenties te weerleggen of te vergoelijken. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat indien niet onmogelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot het slachtoffer werden van meerdere diefstallen, de omvang en de frequentie geenszins kan overtuigen, noch dat verzoeksters gezin persoonlijk werd gevisieerd door bepaalde criminelen.

Verzoekster toont daarbij geenszins aan dat haar voorgehouden asielaas het gemeenrechtelijke overstijgt en een vervolging uitmaakt die ingegeven was door één van de vijf redenen vermeld in het

Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.5.1. Tenslotte voegt verzoekster nog allerhande algemene documentatie toe aan het verzoekschrift inzake de algemene situatie in Venezuela. Het volstaat echter niet louter te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. Hoe dan ook en daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij omwille van haar voorgehouden problemen, met name dat zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van criminaliteiten, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten. Immers, van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze, alvorens internationale bescherming aan te vragen, eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

3.6.1. Verzoekster voegt algemene informatie bij het verzoekschrift dat wijst op *“de snelle ineenstorting van de economie van het land tijdens het presidentschap van Hugo Chavez”*, op de *“vraag van criminaliteit zonder precedent, hetwelk dit land één van de meest gewelddadige landen ter wereld maakt en het tweede wereldland wat betreft moorden”* en tevens op allerhande problemen als *“discriminatoire politie maatregelen”, “corruptie”, “straffeloosheid”, “politiebrutaliteiten”* en *“buitengerechtigde executies”* en besluit *“Dat het dus gepast voorkomt vast te stellen dat in Venezuela, de veiligheid en de straffeloosheid worden gekocht, zodat er geen effectieve bescherming van de burgers meer bestaat”*. Indien criminaliteit en corruptie ook in Venezuela kunnen voorkomen, toont verzoekster geenszins aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela *“volledig kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling vermits de bescherming van de personen en hun familieleden onbestaande is en in elk geval niet betrouwbaar is in Venezuela”*.

3.6.2. Conform artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, kan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. § 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoekster gaat eraan voorbij dat uit de documenten die zij zelf neerlegt blijkt dat de politie klachten registreert en afhandelt en dat ook haar man meermaals een beroep kon doen op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten toen zijn het slachtoffer werden van diefstal. Dat de daders van deze diefstallen vooralsnog niet gevat werden kan bezwaarlijk aantonen dat zij geen beroep kan doen op nationale bescherming, laat staan dat deze in Venezuela onbestaande is, dat de Venezolaanse autoriteiten over de hele lijn corrupt zijn, en alle Venezolaanse burgers louter omwille van hun Venezolaanse afkomst nood zouden hebben aan internationale bescherming.

3.7. Wat tenslotte verzoeksters opmerkingen in het verzoekschrift inzake de beoordeling door de commissaris-generaal van de asielaanvraag van haar man betreft, met name dat deze *“zelf verklaart dat zijn problemen niet gelinkt zijn aan zijn Syrische origine en verklaart dat de criminaliteit in Venezuela vooral personen treft die werken en dewelke een fortuin bezitten”* en *“Dat het gepast voorkomt te preciseren dat de CGVS zijn verklaringen niet in twijfel trekt”* benadrukt de Raad dat deze *in casu* niet dienstig zijn daar elke asielaanvraag afzonderlijk dient te worden onderzocht en in onderhavige procedure enkel de asielaanvraag van verzoekster wordt beoordeeld.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK